

De zon schijnt, er is weinig wind, het is wel diep in november. Ik hoor orgelmuziek van Bach, maar dat moet schijn zijn. Ik schrijf een verhandeling over de liefde. Een jongeman vraagt de hand van zijn meisje aan haar vader. De man ziet er niets in. Hij is niet onvriendelijk, het is geen ploert. Hij is integer, hij doet niet alsof. Hij vindt zijn dochter niet passen bij de jongen, hij veinst niet. Hij legt uit dat hij geen toestemming geeft, maar hij voegt er nonchalant aan toe dat hij het jonge paar niets in de weg zal leggen. De jongen begrijpt er niets van, hij begrijpt het verschil niet. Terwijl de vader zich vriendelijk buigt over het probleem, en ik er al schrijvend daarbij natuurlijk ook een rol in speel, is het weer omgeslagen. Uit het niets vallen dikke druppels op het papier, de letters worden inktvlekken, ik moet alles onder mijn kleren proppen. Als zoiets in de zomer gebeurt kun je bijna altijd schuilen onder dikke bomen, maar daar is nu geen sprake van. Als ik het sjofele pannenkoekhuisje bereik, tot op het bot nat, wacht me een verrassing. Het is hier buiten het seizoen op een doordeweekse dag altijd uitgestorven. De eigenaresse zit dan op haar eigen kamer en houdt de zaak door een smal venster in de gaten.